

Sy-il spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwo: ó da.

Njeh ty spěwai
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ól khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew će. P

• Sserbske njedželske lopjeno. •

W Budyščinje, 8. februara 1925.

Čištčež a nakład Čsmolerjež knihicziščezetnje a kniharnje sap. družst. i wobm. ruł. w Budyščinje.

Wuhadza kóždu kobotu a placzi na měřaz 15 stothč pjenježtow.

Septuagesima.

Matth. 20, 1—16.

Džěło a msda: křutnej praschenji, kotrejž sbudźujetej pschezo sažo hórke wojowanje se kłowami a w piřmach. Hospodarška nusa a běda je džěnka wulka; kak wjele džělaczerjow widžimy džěnka prósdnych na torhosčezju stejo, kiž pytaju podarmo džěło abo dyrba jo i msdu spokojeć, kiž njedobaha k sprawnemu sežiwjenju a jastaranju sa nich a domjazych. — Džěło a msda; to stej praschenji, wo kotrymajž jo jedna tež džěnka w našim sczenju. Tež tu namařamy ludži, kiž steja prósdne na torhosčezju, skoržo, so mało džěła, a sažo druhich, kiž njeřku se msdu sa kwoje džěło spokojom. Wěšo je tu najpriedy rěč wo džěle a msdže w kralestwje Božim. Ale to je zyle wěste: Sdy by jenož prawych džělaczerjow w Božim kralestwje a sa nje wjazy bylo, by tež i džělom fenskeho powołanja lěpje stało a bychmy wschitkim czežkim praschenjam, kotrež nam nětk starosčez činja, i wjetšej dowěru napšćeczo hladali. Žane spokožaze roškwtlenje tutych praschenjow njeje a žane wotwobroczenje i nich nam hrožazych strachotow, křiba so křuty prawi a křwěni džělaczerjo w křužbje Božej a sa jeho kralestwo namařani. Bóh dał, so bychmy k wutrobje wšali, sčtož praji džělniške sczenje wo džěle a wo msdže džěła w kralestwje Božim:

Aščesczijenjo, wy jo tola njerunacze džělaczerjam, kiž steja hiščeje prósdni na torhosčezju? Aščesczijenjo, wy jo tola njerunacze džělaczerjam, kiž řu i msdu kwojeho džěła njespokojni?

Do džěła w Božim kralestwje řu wschitzy křesczijenjo powołani. Po tajkim niž jenož my předarjo Božeho kłowa a wučerjo mlodžiny a miřionarojo. Wěšće, my pschede wschěnt!

Nasche džěło je tola tať prawje džěło we winizy Božej, kiž ma Bože kralestwo roššěrjecz a wutwarjecz pomhacž. Ale nje-myřlicze tola jenož na naš, hdyž řo wo džělaczerjach w Anjesowej winizy rěčzi. Winizarške džěło, džěło sa Bože kralestwo je tež wasche džěło, wy křesczizjanszy hospodarjo a hospořy, kiž macze řo niž jenož sa swontne derjehicze kwojich domjazych staracž, ně, kiž seže powołani, kwoju winowatosčez činicž jako měřchnizy Boži, ja wschitkich domjazych řo modlo, jim dawajo dobry pschitkald křesczizjanskeje bohobojasnosče, křwěru řo prózujó, křwoje džěczi witacž w Anjesowym mjenje a je woczahnyč w póczěwosčzi a w napominanju k temu Anjesej. Winizarške džěło w Božim kralestwje je, hdyž starsche džěczo měřto maczerje kwojeho bratřika abo křotičku w kolebzy hlada abo čzita wóřlepjenej wotwzy i biblije abo je spěwarškich. A hdyž řu křesczizjan řo prózujó w křwěrnej starosčzi bratřam křužicž, jim w řich nusy pomhacž, wo řich duřche řo staracž, tant je jeho džěło winizarške džěło w Anjesowej křužbje. Haj, runjež njeby žaneje bratřowskeje duřche wědžat, kiž by tebi dowěrjena byla, řo by řo sa nju starał, njeje twója duřcha hařosa w Anjesowej winizy? Tuž řo starał, řo njeby praweho wot-hladanja a zřwoby parowaka, řo by ju wot džiwich wubitklow wučziježil, řo by wjele plodow pschijeřka. A sčtož řu ma kóždy i naš w kwojim stawje a powołanju činicž, wschitko chze jako winizarške džěło, jako křužba Boža činjena byč, Bohu ke křwalbje a tebi řamemu a bratřam k řohnowanju, w swólniweř požlusch-nosčzi pschecziwo Božej woli, w džakownej lubosčzi sa jeho dobrotu, w křutnym křwěrnym nařožowanju wschitkich darow a mozow, kiž je tebi spozčzil. Řiž řo tať maja a řo prózujó, křwojeczicž řebje řamych a křwoje žiwjenje Anjesej a wschitko sčtož činja se kłowami abo je řutkami, činicž w mjenje Anjesa a řo džakowacž Bohu.

a Wótzu psches njeho, czi šu, njech je jich džělo, kotrež chze, džěla-
czerjo w Božej winizy, sa Bože kralestwo. Ale wšchitzy drusy, kiž šu
w šebicziwoščzi a knicžomnoščzi cžělneho cžlowjěka živi, kiž hiščeže
džělaju šwětneje cžesče a šwojeho šamšneho wužitka dla, niz Bože
dla a š jeho cžesče, czi njejšu hiščeže do winizarškeho džěla stu-
pili, do džěla w kralestwoje Božim, ale steja hiščeže próšdni na tor-
hosčezu, runjež bychu psches šwoje žyfe žiwjenje wot ranja hacž
do wjeczora bjes pschestacža a wotpoczinka šo wuprózowali we
pócze šwojeho woblicža. — Ale runje teho dla, kaš steji š wami?
Scže fastupili do winizarškeho džěla Božeho kralestwa, abo ru-
nacže šo ludžom w našchim scženju, kiž steja hiščeže próšdni na
torhosčezu? Wy tola njemóžecže kaš tamni prajicž: „Kaš njeje
hiščeže ničto najak!“ W našchim pschirunanju dže hospodar we
wšchelafich hodžinach won, džělaczerjow najimacž do šwojeje wi-
nizy. To dopomni naš na to, kaš je Šnjēs Jesuž w cžazu šwo-
jeho žiwjenja na šenti někotrych šahišcho, někotrych pošdžišcho, ně-
kotrych, kaš mordarja na šchizu, hagle w pošlednej hodžinje do
šwojeje služby powołał. Tež na to móžesč šo dopomnicž, kaš je
Jesuž potom jedyn lud po druhim, tež našch šerbšti lud, do šwo-
jeje služby a do winizarškeho džěla powołał. Ale pschede wšchěm
nješkomdž, myšlicž na šebje šameho, na džen šwojeho žiwjenja
wot jeho ranja hacž š tutej hodžinje!

Se šwitaniom najpriedy džěšche hospodar won, džělaczerjow
najecž do šwojeje winizy. Tak stupi Šnjēs na ranje wašcheho
žiwjenja š wam, lube džěczi, šo by waš do džěla ša šwoje krale-
stwo najak, jako žohnujo položš ruku na waš w šwjatej šchěženizy;
jako macž waš wučěšche šo modlicž; jako běščeže pod šwětkom
hodowneho šchoma š Jesužej pošasani. Prajčže, šče šo dali na-
jecž? šče šo šwěru prózowali cžinicž w džěcžazej poškušnosčzi
a w džaknej lubošči pschecžiwu wašchim staršchim a š šhutnej
šedžbliwosčzu na šebje šamych, šchtož jeho wola šebi žadašche; abo
šče hiščeže próšdni stejo wostali? — Tež pschindže Šnjēs nětk wo-
loko šecžeje hodžiny šako. To dže na waš, pacžerške džěczi, na
hodžiny, w kotrychž šo šhromadžicže wokoło dušchepastyrja, šo by
Bože šlowo na wašchich wutrobach plody nješlo, to dže na blisku
šotmončžku, hđžež macže šo še Šnjēsėj wušnacž a šo jeho služby
šlubicž. Šorsy najwjazy š waš šchulu a staršchiski dom wo-
pušchczi. Njechacže nětk še wšchėj šhutnosčzu kóždu dobru móž a
dar Boži š jeho cžesče a w jeho služby naložicž a trjebacž? Abó
chzeczže, kaš cžini to jich wjele, džělacž šlužo šwojej šebicziwoščzi
a cžesčelakomnoščzi? Chzeczže wšchėje wězy wašchu šwobodnosčž
njeružitnje wužitwacž a něšto teho, šo byščeže do džěla Božeho
kralestwa fastupili, pucže šhubjeneho šyna hicz? — Šotšiz paš tež
w šeczej hodžinje nješchindžechu abo šako šabychu w šhrobloščzi
mlodoščze, pod špytowanjemi šwěta na Šnjěsa a jeho službu,
š tym pschindže Šnjēs šako wokoło šchesteje a džewjateje hodžiny,
na wšchinje žiwjenja, něhdže hdyž šy na tym, šo woženicz.
Kaš je nětk? Chzeczž tež nětk po knicžomnym wašchju šwěta
živy hycž abo chzeczž šo nětk po šhutnym wěrowanškim šlubjenju
mēcž: „Ja a mój dom chzemoj Šnjēsėj služicž? — Wokoło džewja-
teje hodžiny, hdyž je šo poš twojeho žiwjenja minylo; džěczi
wotroštu a pschinjěku starošče do domu; šnano šu cžezke cžabš,
hdyž njeindže š džělom do přědka, hdyž nastanu šhorošče, starošče,
cžerpjenja. Njechacže nětk šhšchecž hłoš hospodarja, kiž waš
wola do džěla šwojeje winizy? Chzeczže hacž do jednateje hodži-
ny žakacž, doniz šu wlošy šchědžiwu a mozš wotěbjeraju a wšchit-
ko dopomnja na wjeczór, na nóž, hđžež njemóže ničto škutko-
wacž? Kaš šrudnje, kiž šy 30, 40, 50, 60 lět a dlěje živy był a
njejšy hiščeže ničšo ša wěcznosčž, ša Bože kralestwo, ša wumóže-
nje šwojeje dušche cžinił. Cžim nušnišche je, šo šo nješkomdžišch,
šo šhwatašch, přjedy dylš šo minje tež pošledna hodžina a je
pschepošdže. Šnano je pschichodna hodžina ša tebje pošlednja.

Šnjēs prascha šo tež džěnša: Čžehodla štejicže hiščeže próšdni?
Džicže tola ššoncžnje tež wy do mojeho džěla a, šchtož je prawo,
dyrbicže dostacž.

„Šchtož prawe je, dyrbicže dostacž!“ Tak džěšche hospodar
š džělaczerjam, kiž bě ša šwoje winizy najak a da na wjeczór kóž-
demu krosch, wo kotryž běšche š tymi, kiž běchu rano do džěla stu-
pili, psches jene pschischoł. Čži, kiž běchu žyfeho dnja wobčez-
nosče a cžoplotu nješli, morkotachu, šo běšche hospodar jich tym
runych ščžinił, kotšiz běchu jenož jenu hodžinu džělali. Šospodar
paš š jenemu mješ nimi džěšche: „Pschecželj, ja cži šchidny nje-
cžinju. Njejšy ty šo mnu psches jene pschischoł wo krosch? Wšmi,
šchtož tvoje je, a dži šwój pucz! Ja chzu paš temu pošlednjemu
dacž runje jako tebi. Abó nimam ja móž cžinicž, šchtož ja chzu,
š tym mojim? Šladacš ty teho dla hrošnje, šo šym ja tak do-
bročžiwš?“ — Šchecžženjo, kaš steji š wami? Šiz šče, wołani
wot Šnjěsa, do džěla jeho kralestwa stupili, njerunacže šo
drje tutym džělaczerjam, kiž njeběchu špošjom š mšdu ša jich
džělo? Šóh šo w njebješkim kralestwoje kaš štupy nan nje-
wopokaže; ale wocžakuje paš tež, šo šo jeho džěczi wopokasaju
jako džěczi. Šotšiz šluža š myšlu wotrocžka a mšdy dla, cži pschid-
du, runjež běchu šahe do džěla stupili a šo wulzy prózowachu, do
štracha, šo budža pošledni a niz přeni, mješ tym, šo cži, kiž džělaju
š džěcžazej myšlu, runjež powołani hagle w jidnatej hodžinje, bu-
dža š pošlednich přeni. To je šhutna wucžba a napominanje,
šotrež Šnjēs š tutym pschirunanjom šwojim wučžomnišam a
š tym tež nam na wutrobu šladže. Šnada je naš do služby a
džěla Božeho kralestwa powołał; šnada je kóžda dobra móž,
šnada je kóžde žohnowanje našcheho škutkowanja a mšda, šotraž
je našchemu džělu šlubjena. A ty chzył morkotacž, šo ma nje-
bješki hospodar w jidnatej hodžinje powołanych a do džěla štaje-
nych runeje šbožnosče ša hódnych kaš tebje! Ně, niz: Šchto budže
nam ša to, šo šmy wšchitko wopušchcžili, šo bychmy š tobu šchli?
ale: Šak mohli šo tebi doščž džakowacž, šo šy naš tak šahe, na ra-
nje, do twojeho džěla powołał a nam špožčil, šwjeczicz šwoje ži-
wjenje tebi a twojej služby mješ tym, šo stejachy drusy próšdni
na torhosčezu? Ty, ty šy we wobčeznosčžach žyfeho dnja naš
nošyl, šy šo š hnady š našchemu džělu pošnal, naš š twojej
lubošču wošchewil! Šak móhli rošnje hladacž, šo šy tak dobro-
cžiwš a tež našchich bratrow, runjež hagle w pošlednej hodžinje,
runjeje hnady ša hódnych mėl a jich š runemu šbožu a herb-
štwu wěczneho žiwjenja powołał! — To je prawe šmyšljenje džě-
laczerjow w kralestwoje Božim. Je to tež wašcha myšl? Bych-
my-li wšchitzy tajzy džělaczerjo w Božim kralestwoje byli, by tež
w našchich šeniškich wobštejnosčžach šěpje š nami štafo, bychmy cžez-
šotam, šotrež šu w něcžišchich cžazu nam na starošči, š wjetšchėj
šewěru napschecžo hladali. Pschetož, kiž šu w tutej myšli do
Šnjěšoweho winizarškeho džěla stupili, šu džělaczerjo, kiž hladaju
tež we šwojim šeniškim powołanju šwojeho džěla še šwěrnej
šhutnosčzu, š ponižnej džakomnoščzu š Šohu, bjes šebicziwoščze,
nješawidžo bratrej, šo steji wšche a ma wjazy wušpěcha a mšdy.
Šnadny Šóh šbudž a pošylu w naš tutu myšl džělaczerja jeho
kralestwa, šotremuž je doščž na tym, šo šmě něhdže a někaš Šnjēsėj
šlužicž a kóždeho žohnowanja šwojeho džěla jako nješakluženeje
šnady šo wješelicž, šo šmėli, hdyž wjeczór pschindže, šo wěczneje
šnadneje mšdy trošchotowacž, šotraž je šwěrnemu džělu w Šnjěš-
wej služby šlubjena. Šamjen. Š. w Š.

Šo hodžoch. (Šotracžowanje.)

Šatoršchizu tam dojedžech. Šyrbišch-li šo na tajkim dnju
do forczmy šydnycž, je to tola něšchto jara njewjěške! Šě to

hodowny sčtom kaž w domišnje, kotryž mje tam se swojim blyščezom strowjesche; kěrlusche, kiž tam sanoschowachu, běchu te s domišny; bě tam to woprawdže jara rjenje! — Pohladajće! Mjes wšchelakim druhim běchu mi tam tež tutu listowku pod hodownym sčtomom wobradžili. Tuta listowka (Briestasche) je mi njesa-ponnicžka wostala. A tu macže tež mojich amerifikskich pscheczelow!”

„Wšchi tym wa s listowki dwaj wobrasaj a wšchitzy hlada-ču na njej.

„Wšched lětom žu mi wobrasaj k hodam póžkali, a ja dyr-
bjach jim žwój wobras a wobras mandželškeje póžkacž. — Tola,
požluchajće dale! —

„Ssedžinty tam hiščeže hromadže, a džeczi žo rostwieželuja s darami, kotrež jim Bože džeczo pschinješk: tu na dobo wołaŕža! „Wohen! Wohen!“ wołaja. Pschisťocžinty k wołnam: Žyle bliffo žo tam kuri, a hižo tež plomjenja žapaja! Jedyn tam běži, a my šhoninty bóršy, so žo twarjenje pali, w kotrymž pschede wšchem fabrikarjo bydla, a so žo wšchě mozy napinaja, wufhowacž nadobu wobohich. Mój pscheczěl snajesche twarjenje a snajesche tež někotrych s wobhdlerjom; je mi tak, jako bychu tež dželaczerjo jeho fabriki mjes nimi byli. Tuž tam hnydom běžesche, a ja s nim. Pschisťowatawšchi wohladachmy tam srudobu. Do žubodnych hažow běchu nanosyli, sčtož běchu s nadobu s wołnamy wumjetali a s durjemi wunosyli; požleschčža a nadoba, wšcho bě tam na kopizu smjetane! Wlafaze žony a džeczi pytachu tam tych žwojich a to žwoje.

Mój pscheczěl mi poruczi, so bych na wěštm měšnje na njeho čakať, a šybi žo w tołkanzy. Žo dobrej bėrtflhodžinty pschindže sažo; s kōždej ruku wjedžesche džeczo, a dvě žonskej s 5 džecžimi pschindžechu sa nim a s tutymi noscherjo, kotřiz požleschčža a šchinje nježechu. Mój pscheczěl s džescžomaj žo psches ludži dobywasche a my drusy sa nim, doniž na bóle próšnu drohu nje-pschindžechmy a bliže k jeho domej. Chžych njesčž pomhacž, tola wón wobarasche, prajizy: „Běžče dopředka! Praječe mojej žonje so tutych wobohich pschitwjedu! Mjech nihdže měštno sa nich pschi-hotuje!“

Tuž běžach a wupowjedach, sčtož bě mi porucžil. S krotka žebi rosmyšlowasche, potom pať wjedžesche, sčto a kať. Dom bě wulki doščž, so by — s najmješcha na křiwilu, — tež hiščeže tutej žwójbye hospodowal. A hižo pschindže tež pscheczěl a pschi-wjedže džeczi a žonskej, kotrež mějeschtej najmješsche s džeczi na rukomaj. A tak tam to stejachu psched hodownym sčtomom, ko-
trnyž žo hiščeže žwēcžesche, a džeczi, haj te džeczi“ — je pschi tu-
tych žlowach hluboko hnuty a hlōž jemu tšchepoze, — „te džeczi
pschinježechu dary, kotrež běchu runje pod hodownym sčtomom
dōstale, pschinježechu žwoje klanťi a žwoju draštu a žwoje črije
a rosdawachu je džecžom, kotrež, hiščeže poť nahe, tam naštrō-
žane a žo džiwajo na sčtom a dary a džeczi hladachu. Tu wu-
křlichu žo macžerjomaj žylšy s woczow a džeczi spěwachu:

„Budž Jesom Křyščesche křwaleny,

So žy čłowjek rodženy!

Ža macž je křježna pózcžitwa,

Toho jandželo žo wježela! Křrieleis!“

O, to ženje, ženje njesabudu!“

Čžisčina! Wšchitzy, kiž tam žedžachu, běchu hřuczi, žnadž
tež potřecheni. S pobocznych rumow běchu tež drusy hiščeže pschi-
stupili, a džeczi běchu se žwojimi klanťami a hrajkami pschisťke
a běchu nutrnje požluchale. Hodowny sčtom stejesch tam žam
lutki w žwojej rjanej pschě.

„Haj, tajkeho njesabudžesch sa čaž žiwjenja!“ rjekny něčtōn.

(Pōtracžowanje.)

Wjazy porjada!

Žužiski duchowny, wo kotrymž wěm, so čže najlěpsche wořa-
dow a žyleje žyřtwje, pische w němškim žyřtwintym kopjenu
něhdže tole pod runje podatym napiřmom: Wjazy porjada!
(Mehr Zucht!)

„My dyrbinty wšchitko k lěpschemu wobrocžicž! Žehodla
dopominty na položenje našcheje krajneje žyřtwje, kotrež je jene
wořebite w jeje stawisnach, priedy hacž žo wuprajinty wo tym,
sčtož žo to wulzy srudžazeho w Kacěžanskej wořadže stawa.

Tež w žyřtwinskim žmy mjes čažami živi. Stare wojuje
s nowym. Statne žyřtwinstwo (Staatskirchentum) je žo ros-
špnylo. To nowe žyřtwinstwo, kotrež je žwobodne wot stata,
nastawa halle tak někať. Nowe twary a porjady, kotrež žo sa
pscheměnjene položenje hodža, wutworeja žo pomakku, doniž
škōncžnje tola njetwitorja s ducha lutherškeje žyřtwje tež jeje
šwonťownu wustawu a jeje šwonťowne sarjadowanje. Tu je hiš-
čeže wjele džěla! Wšchelake powořantki je statneho žyřtwinstwa
žu tu denža hiščeže, a te žo nje-pschihodža sa lutherški ideal, tak
n. psch. to dotalne waschnjo wobřadžowanja fařškich měštnow.
Tak žnadž njetřebasch to Kacěžanskemu žyřtwinemu žastupjer-
štwu runje tak jara sa što mēcž, so žo njetwuprajomnje wōtrje
krajnej žyřtwi a jeje žastupjerjam špecžuje, mēni, so ma wojo-
wacž sa to, so ma wořada žwoje wězy žama rjadowacž. Mōžesch
žnadž jenotliwej wořadže wjazy prawa pschi wobřadžowanju
fařškeho měštna pschisťowicž, hacž to dotal mējesche; tež šbudžuja
te wšchelake nastawki nowinow wo Kacěžanskej wězy pola nje-
štronisťkeho wobředžowarja sacžisťchčž, so nježbu, a to wobžaru-
jenty, doščž džiwali na ducha žerbisťo-němškich wobhdlerjom, ko-
třiz žu wot naroda žyřtwi žwěrnj. To waschnjo pať, kať to
nětkle wojuja, wěž pschehnajo, žada žebi, so jo wšchitzy, kiž žu
hiščeže žyřtwi žwěrnj, nanajwōtrischo sažudžuja. Njeje žaneho
dwēla na tym, so dyrbi to prawo, so jenotliwa wořada žwoje
wězy žama rjaduje, mjesu mēcž a wobřowacž a to w krajnožyř-
twinskich postajenjach. Že to anarchija a šnicženje kōždeho porja-
da, je to sacžisťnjenje žyřtwje, hdyž žo jenotliwy štatw nochže
šradowacž dacž do jeje powšchitťowneho šhromadneho porjada!

Dale pať dyrbi žo pschede wšchem wot wšchěch šprawnje
šmyšlentych žyřtwinemu žastupjerštwu, kotrež psches wojowanje
rošhorjene, nanajdorasnischo doprajicž, so je to waschnjo wojowa-
nja, s kotrymž nětkle wojuje, žyle njedostojne sa jemu kšchescžijansku
wořadu, mjenujzy: hroschčž s nowinacštwom a žejmom, samkacž
Boži dom, hroschčž, so s krajneje žyřtwje wustupja. Našch šnjes
a mišchtr je schoť pucž požluchnosčeže: „Mam žo pschisťluschka,
wšchitku prawdosčž dopjelnicž.“ Wōn njeje hroschčž, jako čžer-
pješche. Žeho duch je duch porjada, niž duch revoluzije!

A temu hiščeže něsčto tčecže: Njeje žebi to ničtōn ros-
myšlowal, kajke ščžehwōki by to tajke njedowolenje mēlo? Že
„wjele dopiřow wo jenajšim šmyšljenju s kužisťkich wořadow“ njech
tola Kacěžanskemu žyřtwinskemu žastupjerštwu to jene špōšnacže
nješawodžeja, so wono najwjetšche wježele pschihotuje šjawnym
nje-pscheczělant ewangelskeje žyřtwje! Wono džěla proletariškim
žwobodnosmyšlentym do rukow a dawta jim pschicžinu, so mjeno
kšchescžan s nowa mōžnje hanja; wono džěla brōnje sa brōnjernju
Roma pscheczitwo žyřtwi ewangelijona. S došččžinjenjont bu-
džeja tam prajicž, so je jenož twar statneje autority, statneho nad-
křježštwia, Lutherowej žyřtwi šmōžnik wobřacže, so pať nětko
bjes statneho šchřita rošpadnje, kať to Kacěžy kōždemu, kiž čže
to widžecž, jařnje doščž počažeja.

A škōncžnje, a to je ta najkřhutnišcha wucžba tutych jara wob-
žarujomnych podawťow: Sčtož tu nětkle widžinty, njeje ničžo
dale hacž to, so je žyrowaza křhorosčž, na kotrež našcha žyřtwi hižo

doľho fchori, na ľjavne pŕchifchla. Tehodla hižo je prózy hódne, tute njelube podeńdženja wobŕiwělicž, ſo bychmy taľ prawje jaŕnje wohladali nuſu, na kotrejž naſcha zyrkej fchori, a ſo bychmy taľ ſpóſnali: mea culpa, mea maxima culpa: moja wina, moja najwjetſcha wina, moja najwjetſcha wina! Mam wſchěm, naſchim woŕadam, teŕ nam ſararjam, pobrachuje to huſto ta wjeŕeľa ſwólnoſeč, naſad ſtupicž a pŕchifwolicež, to, ſchtož ja a ſchtož moje, woprowacž, ſo podwolicež a do rjadu ſeſtupacž, poŕluchacž a bjeſ wſcheho ſpjecžowanja ſo ſarjadowacž do wulkeho a wobſchěrneho ſarjadowanja naſcheje zyrkwi. Zyle wěſte to, ſo ſmy we wěrije ſwobodni knjeſojo wſchěch wězow a nikomu poddani, ale — a teŕ wo tym je nam naſch wótz Luther ſłowecžto prajiľ — my ſmy w luboſeči ſlužonni wotrocžy wſchitkich čłowjekow a kóždemu poddani.

Taľ móžeja naŕ Katezy ě pokuče wofacž: „Wjazy porjada!“

Wſhelke ě bliſta a ě dalofa.

— Se ſečehowaznych woŕadow pobrachuja hiſcheže zyrkwinske powěſeče ě lěta 1924, kotrež dyrbyja ſo w „Miſ. Poſ.“ wotwinſke powěſeče ě lěta 1924, kotrež dyrbyja ſo w „Miſ. Poſ.“ ſjewicž. Proŕhmy, ſo bychy ſo tute hnydom naľadniſtwe ſobu ſbžěľite: Budeſtezy, Budyſchſta Mich. woŕ., Budyſchinf, Delni Wujeſb, Kettlizy, Klětno, Kchwacžizy, Kotezy, Lupoj, Łaſ, Porſchizy, Raľezy, Rychwałd, Sdžary, Sſlepo, Wochoſy, Wojerezy.

— Towariſtvo ewangelſkich jaľſkich ſararjow je pſcheſ ſwoje

pŕchedŕyďſtwe ſečehowaze ě Raľečzanſkeje ſarſkeje naležnoſeči wobſamknylo: 1. My ſtejmym w tutej naležnoſeči doſpólnje na ſtronje Ewang.-lutherſkeho krajneho konſiſtorija a pŕchipoſnawamym jeho puſtupowanje. — 2. Dla porjada w krajnej zyrkwi a duchotneho ſchtanta dla mamym ſa zyle nuſne, ſo ſo poſtajeňa ſa wobſadžowanje ſarſkich měſtnow pľacžaze ſwěru wobſedžbujaj, a ſo zyrkwina wſchnoſeč pſhecžiwu ſamowólnoſeči jenotliwjeje woŕady dorajnje ſakrocži.

— **Wažna Roſmoltwa.** Eſhn: „Mano, my trjebamym tola hiſcheže jenu protyku!“ — Man: „Mamym tola hižo zylu hromadu!“ — Eſhn: „Ėaj, ale žanu nabožinſku wottorhanſku protyku!“ — Man: „Je tuta taľ jara nuſna?“ — Eſhn: „Anjeſ ſarať je nam dženſa na pacžerjach prajiľ, ſo dyrbi ſebi kóždy prawy ſchecžijan kóždy džen ě najmjeňſcha jene ſłowo ě Biblije roſpominacž a my pacžerſke dženčy pŕchede wſchěm. Mano, na wottorhowanſkeje protyzy ſteji tajke ſłowo ſa kóždy džen! Ė ſerbfke teŕ je! W macžernej řečy řečy Bože ſłowo tola najrjeňſcho ě nam, je knjeſ ſarať prajiľ.“ — Man: „Njeje to pſche poſdže něť? Eſnadž žaneje wjazy njedóſtanjeſch.“ — Eſhn: „Ale nanno, Pomhaj Bóh“ tola haľle njedawno piſaſche, ſo tu hiſcheže něťotre ſta ſu!“ — Man: „Tuž praj macžeri, ſo ſobotu do Eſerbſkeho Domu po jenu dže!“ — Eſhn: „Mej džaľ, nanko!“

Liſtowanje.

M. w Bu. ſa Ser. — P. M. w R. ſa Eſto. R. w B. ſa Jno.

Samolwity redaktor: ſarať W h r g a c ž w Roľacžizach.

Njedželske bjeſadowanki.

Za pěkne mjeňſe a wjetſe dženčy křeſćanskich ſtarſich.

Podawa Arnoſť Serbomil.

XIX. Jezus na prózdninach.

Tak ſu zaso nimo hodowne prózdniny. To běſe zloty čas: konc ſule, žane ſulſke dženčy, žane pruhowanje! — To byſće ſo snano džiwaľe, hdyž bych Wam prajiľ: „Tak po prózdninach ſo Was wopraſam, ſto ſe nawukľe. Budu Was pruhowaľ z prózdnin.“ Wo prózdninach ſo tola njepruhuje. Njepruhuje a pruhuje. Njepruhuje Was wučer, njetrjebaće ničo wotmoľwjeć, ale něſto ſo tola přeco na Was wſitkich w prózdninach wupruhuje.

ſto dženčy pak? — Cheu Wam ſtare powědaněko powědać:

Snano je nam nank ſlubil: w ľeču we wulkich prózdninach ſćinimym wulět. To je radoſć. Ale radoſć, kotruž ſebi móžeće zkazyć.

Z čim? — (Hubjene wuſwědčenje, njepoſluſnoſć, twjerda hłowa atd.). Pľaľ bych wam, zo byſće to ſebi njezkazyľe. — Teŕ Knjez Jezus je raz tajke ſlubjenje dóſtaľ, zo ſmě daloko pohladać. Běſe 12 lět, hdyž jemu ſlubichu, zo jeho tónkroč ſobu wozmu do Jeruzalema. Běſe to něťotre dny daloki puć. Telko zajimawych wěcow. Čehodla jemu to ſlubichu? — Mějachu na nim ſwoju radoſć: kak je nanej pomhaľ při dženčy, kažkuliž je jenož mohľ, — a kak je kedžbowaľ při pobožnoſečach w Božim domje. — Skóněnje přińdže horco wočakowany dženčy. Rano zahe ſo pobožni pućowarjo zhromadžowachu. Spěwajo pſalmy podawaju ſo na puć. Po puću přiďružujaj ſo nowe črjody. — Skóněnje poſlednja hórka a wuhlad na Jeruzalem: murje, wróta, a najwjetſa khěža, templ (Boži Dom). Wſudže poľno ľudži. — Hnydom do Božeho Domu.

Hobrſki dwór před templom — na dworje tysacy ľudži

ze wſch končín židowskeje zemje. Koľo wokoľo klětki, z kotrychž předarjo wukľaduja Bože ſłowo. — Přebywanjo we Jeruzalemje traje něťotre dny. Jezus hižo znae puće, khodži ſam. Poſledni dženčy přebywanja, Jezus njebě niħdže. ſol je najskerje dopředka. We wutrobje ſtarſeju zběhaju ſo ſtaroſe. Khwatataj, doniž nedoſechnjetaj přećelſtwe. Teŕ tam Jezus njeje. Starſi ſtaj wuſtroženaj. Spěſnje wróciſtaj ſo do Jeruzalema. ſto dženčy čini? Njeje ſo jemu něſto ſtaľo; njeje snano do zlych ľudži ſo zabľudžil? — Skóněnje namakaſtaj jeho w templu mjez piſmawučeny-mi. Bojoſe zo zhubi. Čohodla mějeſtaj ſtarſeju najwjetſu radoſć? — Zo běſe Knjez Jezus dale do templa khodžil, teŕ hdyž wonej w nim njebeſtaj a zo ſo dženčy ſe tajkeho wažneho towarſtwa. Něťko hižom wědžeſtaj: Jezus budže ſo pěknje dženčy, teŕ hdyž mój z nim wſudže njebudžemoj, dokelž ma wjeſeľe jenož na tym, ſtož ſo Bohu ſpodoba.

Toľe ſo na was wſitkich wupruhuje we prózdninach: rozumiće-li, ſo pěknje zadženčy, teŕ hdyž niħtón na was kedžbowaľ njebudže. Hdy myſľice, zo maju wo was ſtarſi wjacym ſtaroſe — w ſulſkich dnjach abo w prózdninach? W ſulſkich dnjach wědža ſtarſi, zo ſe w doľrych rukach, wučerjo ſo wo was ſtaraju. Ale w prózdninaľ maju poľno ſtaroſe. — Bojo ſo, zo ſebi namakaće ſpatnu towarſnoſć. Kak ſo ſtarſim wutroba woložy, hdyž maju wěſtoſć, zo maja jich dženčy ſpodobanje jenož na tom, ſtož ſo Bohu ľubi. Bohu ſo njelubja: dženčy, kotrež ľža; — dženčy, kotrež pjenjezy přećinjeja; — dženčy, kotrež cuze wěcy zkóncuja; — dženčy, kotrež njeſwarnje a njepřiſtojnje řeča atd. — Toľodla modľe ſo dženčy kóžde ranje w prózdninach takľe: „Knježe Božo, zwarnuj mje, zo njebych dženčy ničo nje pěkne činiľ, njeľhaľ, z nikim ſo njewaďžil, nikoho njera-niľ, ale činiľ jenož to, ſtož ſe Tebi ľubi, zo by mohľ na mni měć radoſć a zo njebyſtaj nan a mać trjebaľoj ſo wo mnje bojeć.